

Ministerium kan man betro et enkelt løbende Hverv at udføre efter en vis bestemt Regel i Loven, og man kan sige, at en saadan Lov ikke vil give en grundlovmæssig Bevilling til en saadan Foranstaltning. Men naar den er vedtagen af Rigsdagen til en faktisk fungerende Regjering, saa giver den ligesom en Garantii for, at naar Bevillingen en Gang foreligger eller Regjerkabet derover foreligger, da vil denne Rigsdag, det en Gang har vedtaget Loven, ikke gjøre Ansvarret gjældende for dette Beløbs Bedkommende, naar Lovens Regler ere opfyldte ved Udførelsen. Det er noget ganske Andet end at bevilge en Finanslov. En Finanslov er en konstitutionel Akt, der giver Regjeringen Ret til at regjere, saa længe denne Lov staar, giver den Myndighed i alle Forhold og alle Forgørelser af Samfundet. Derfor bliver en saadan Bevilling — man søge at lægge saa lidt ind i den som muligt — en Udnyttelse for det Thing, for den Rigsdag, for det Folk, der er blevet behandlet saaledes, som Provisorierministeriet har behandlet det danske Folk. Jeg kan se megen Fortræd, men ikke den fjerneste Nytte af, at man gjør det, og det forekommer mig ogsaa, at de Herrer selv indrømme, at de ligeoverfor et Ministerium, som de give en saadan lovlig Anerkjendelse i denne konstitutionelle Form, ikke have noget som helst særligt Udbytte deraf, andet end, at Ministeriet kan sige: Nu have vi vitt, hvorledes det danske Folk kan regjeres, saaledes have vi behandlet det i 5 Aar, og saa giver man os dog en Finanslov, der, selv om den skulde være overensstemmende med de senere Aars Afstemninger, er mange Millioner rigeligere end de, man bød os, da vi endnu stod paa Lovens, paa Finanslovens Grund; faktisk have de altsaa anerkjendt vort System, hvor meget de end i Tid have sagt, at de vare derimod. Men dermed er Kjærnen ude af vor Grundlov, og Grundloven i Virkeligheden kun Skal; thi, naar det kan praktiseres med et Folks og et Folkethings Sa, saa ligger Anvendelsen af Grundloven alene i det af en Konge — jeg taler ikke med særligt Hensyn til Drebliffet, men rent ud i al Almindelighed — i det af en Konge til enhver Tid valgte Ministeriums Haand, efter min Formening en Forfatningsform, der er langt værre end at have een ansvarlig Konge, der raader for det Hele. Jeg retter imidlertid ikke dette som et Angreb mod det ærede Medlem, som jeg nævnte først, jeg anfører det kun som Forvar for min Betragtning og deres, der dele den. Jeg har ikke i Sindet med de Bemærkninger, jeg gjør, paa nogen Maade at udbide Kløften mellem

dem, der endnu have nogen Modstand tilbage mod dette Ministerium, men jeg har kun ønsket, at der ogsaa fra den Side i Salen, hvor jeg staar, kan blive fuldstændig Klarhed over, hvor nær vi staa hinanden, og hvor langt vi ere fra hinanden. I denne Betragtning er jeg altsaa ikke enig med det ærede Medlem og med Flertallet. Jeg mener det ærede Medlem, fordi jeg anser ham for en af Hovedlederne for det største Parti her i Salen. Det har smigret mig, at de, der have en anden Betragtning end tidligere med Hensyn til Stillingen overfor dette Ministerium, at de have sat saa megen Pris paa at kunne regne mig med, paa den Maade, at jeg ogsaa skulde have haft en lignende Stilling i tidligere Tid til dette Spørgsmaal om at give Ministeriet en Finanslov. Det smigret mig, da jeg jo kun er et enkelt Medlem her i Salen, hvis Mening kun deles af andre enkelte Medlemmer, thi det har jo ikke den fjerneste Betydning for det høie store Flertal, som jeg vil ikke sige om Finansloven i alle dens Enkeltheder, men i Spørgsmaalet om at give Ministeriet en Finanslov, jo er enigt. Jeg kan ikke negte, at der ikke tilkommer mig dette Hensyn efter den Stilling, jeg her indtager, men det er gaaet det ærede Medlem, som jeg har nævnt et Par Gange, som det er gaaet ved flere andre Leiligheder. Han mente, at jeg i den Henseende i alt Fald for et Par Aar siden var hans Meningsstælle. Men han har ikke sat sig nøie ind i dette Spørgsmaal, thi saa vilde han ikke have talt ganske, som han talte i Gaar, det er jeg vis paa, og idet jeg altsaa forudsætter dette, skal jeg give ham en Oplysning. Det ærede Medlem henviste, som Bevis for, at jeg ogsaa havde været inde paa det, jeg kalder Bildfarellens Vel, til en kort Replik, jeg for et Par Aar siden udtalte til det ærede Medlem fra Langeland (Brandes), som bebrejdede mig, at jeg kunde stemme for at sende en Finanslov paa 51 Millioner over til Landstinget, naar jeg ikke vilde stemme for 33,000 Kr. til Tegningerne til Christiansborg Slot, og det kunde jo ogsaa rent fornuftigt taget se ud som inkonsekvent. Jeg svarede det ærede Medlem — det er ikke citeret fuldstændig; der var ikke nogen Unøiagtighed i, hvad det ærede Medlem nævnte, men det er ikke citeret fuldstændig i det ærede Medlems Foredrag i Gaar — og jeg vil derfor, naar det ærede Formand tillader det, oplæse et Par Linier af Folkethingstidende fra 1886—87 Sp. 3627. Jeg svarede det ærede Medlem fra Langeland (Brandes): „De 51 Millioner har jeg voteret paa Betingelse af, at det blev en lovlig Finanslov. Kan det ærede Medlem